

Лиана Даскалова

Не, не бива...

Не, не бива
тоя живот по заповед да се измарширува
и не бива мърцина да се изпълзи,
ни небрежно да се прекрачи като трап,
ни да се продаде за единия хляб,
ни да се излежи в болничното легло
на недоволството,
ни да се осакати като крило,
непознало небесно охолство...

Тоя живот, какъвто и да е, си е мой!
Нищо тъй – като него – не ми принадлежи,
нищо приживе тъй – като гроб – не тежи,
както тоя мой пръв и последен
смъртен живот,
и богат, и беден...

Тоя живот, и объркан да е, си е мой.
Както ща, го тъка, както ща, го нижа
по свой вкус, по образ свой,
за своя радост, за своя грижа,

и не взимам от думи кротки напътни.
Покрай мене черупки: все строшени калъпи.
Тоя живот ми е толкова скъп,
че плачевен да е – ще го изпее
на свой глас. На свой ум
ще го изживея.
На свой риск
и на своя глава.
Соло лебедово.
А след това
ще се слея
с хора на тихата равна трева.

КРАЙ

© Лиана Даскалова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9818>]